

Η ΜΕΓΑΛΙΤΕΡΕΣ ΤΥΧΟΛΟΗΚΤΡΙΕΣ

ΤΟΥ ΒΑΛΔΕΜΑΡ ΚΕΛΛΕΡ

|| ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΕΙΡΑΤΗΣ ||

Τό μυστικό τής χήρας Ρήντ. Πώς άλλαξε φύλο ή Μαίρη Ρήντ. Η περιπετειώδης και τυχεδιάκτικη ζωή της. Στο στρατό. Από τό περικό στο ίπικό. Ο πρώτος της έρωτας. Ο θάνατος του άνδρός της. Στην Έλβετική έδνοφουρά. Και έπειτα πειρατής ! Ένα έρωτικό δράμα. «Τόν εσκέτωσα για να σώσω τόν αγαπημένο μου». Μετά τήν άμνηστειάν κ.τ.λ.

Σ' ένα χωριό, στά παράλια τής Άγγλίας, έφθασε μιά μέρα στά 1887, μιά μαυροφορεμένη γυναίκα.

Ήταν ή χήρα ενός ναυτικού, ό οποίος λεγοτανε Ρήντ κι' ήτανε έξαιρετικά σενοχορεμένη. Βαρειές και σκοτεινές σκέψεις τήν έβρασιάναν. Ήθελε να κινή από τόν κορμό μιά βαρεία ντροπή, τό ότι έπρόκειτο δηλαδή να γίνει για δεύτερη φορά μητέρα, ενώ ό άντρας της είχε από καιρού πεθάνει, αφήνοντάς της ένα μόνον παιδί, ένα όμορφο άγοράκι, τό οποίο είχε μιά μήτερα...

Στό χωριό αυτό τής Άγγλίας ζούσε ή μητέρα του άντρός τής χήρας Ρήντ. Αέτην έχοταν να συναντήση ή δυστυχ ή χήρα, μά έξαινα τό μετάνοιασε. Πώς θα μπορούσε άληθεια, να κρήνη άπ' τήν πύερα της τό μυστικό της ;

Έτσι ή χήρα Ρήντ άπεφάσισε να φύγη από αυτό τό χωριό τό ταχύτερον. Θά ρευγε μακριά, κι' άγνωστη μέσα σε άγνωστούς θα περνούσε πειά τή ζωή της. Τό τί θ' άπογινότανε, έτσι μονάχη, όλόμνη, μοναχή ό ουρανός θα μπορούσε πειά να τό ξέρη αυτό.

Έφυγε λοιπόν από τό χωριό για να πάη άλλο μακριά. Προτού όμως προφτάσει άκόμη να ιδή τό φως τό παιδί που αισθανότανε να σκιερύ μέσα στά σπλάγχνα της, τής πέθανε έξαινα τό πρώτο της παιδί. Σά λίγο γεννήθηκε τό δεύτερο ένα χαριτωμένο κοριτσάκι. Άπ' όλα αυτά ή χειρότερα της, ή γρηά μητέρα του Ρήντ, ποτέ δέν έμαθε τίποτε. Γι' αυτήν τό έγγονάκι της εξακολουθούσε να βρισκεται στη ζωή.

Ή νεαρή χήρα έμεινε μερικά χρόνια μακριά από τήν πατρίδα της. Στό τέλος όμως άπεφάσισε να γυρίση. Ή μικρή κόρη της, ή Μαίρη, όπως τήν έλεγαν, είχε μεγαλώσει πειά, είχε γίνει ένα χαριτωμένο μικρό κοριτσάκι με κοντοκομμένα μαλλιά.

Όταν λοιπόν ή χήρα Ρήντ έφτασε στό χωριό τής πεθεράς της, ή γρηά Ρήντ αγάλλισε τή μικρή Μαίρη και τήν γέμισε φιλιά, νομίζοντας πως φιλεί τόν έγγονό της, πέρνοντάς τήν για άγοράκι.

Έτσι γελασμένη πέθανε σε λίγο, ή καλή γρηά, χωρίς να μάθη ποτέ τό μυστικό τής νύφης της. Μιά όμως και ή χήρα Ρήντ είχε άναγκαστεί να τής παρουσιάσει τή Μαίρη της ; γ' άγοράκι, κρυβοντας έτσι τή ντροπή της, άπέφυγε και μετά τό θάνατό της να μαρτυρηση στους γνωστούς της τό άληθινό φύλο τής κόρης της. Ή Μαίρη έθεωρετο άπ' όλους γ' άγόρι !... Όταν έγινε δεκαεσσάρων χρόνων, τήν πήρε στην ύπηρεσία της μιά πλούσια γιαγιά γαλλίδα κυρία. Άλλ' ή Μαίρη δέν μπόρεσε να υποφέρει για πολύ καιρό αυτή τή ζωή. Δέν άργησε λοιπόν να πάη τήν άπόφαση της : Ντυμένη όπως ήταν άνδρικά φορεμια κατέβηκε μιά μέρα θαρραλά στό λιμάνι, ζήτησε δουλειά και τήν έπαιξαν ως βοηθό καμάρουτου σ' ένα πολεμικό πλοίο.

Ή θάλασσα εστάθηκε ή μοιρα τής Μαίρης Ρήντ. Τής φανέρος δλη τή δινα που είχε κρυμμένη μέσα της για περιπέτειες, για τις πιο έσφορηνικές περιπέτειες. Δέν έμεινε όμως πολύ καιρό στό πολεμικό πλοίο. Μιά σκοτεινή νύχτα, που είχαν άγκυροβολήσει σ' ένα λιμάνι, επήδησε στην προκυμια και δέν ξαναγύρισε ποτέ πειά πίσω.

Τώρα ή Μαίρη Ρήντ ποθοσε μιά άγρια, μιάν άληθινά άγρια ζωή. Έκατατάχθηκε λοιπόν ως έθελοντής σε ένα σύνταγμα του άγγλικού στρατού, που έφευγε να πολεμήνη στή Φλάνδρα. Δέν πέσασε όμως πολύς καιρός και ή Μαίρη άρχισε και πάλι να σενοχορεείται. Τό περικό, όπου είχε καταταχθή τήν άρδηάζε, τήν εκανε ν' άνιά. Αέτη διηρούσε περιπέτειες, κινδύνους, τρέλλες ! Τό ίπικό της είχε κάμει ευθύς από τήν πρώτη στιγμή μεγάλη έντύπωση. Έπέτυχε λοιπόν να τήν μετατάξουν στό ίπικό. Τί ώραίος, τί θαυραλόος ! ίπικός ήταν πειά τώρα ή Μαίρη !

Κανέναν δέν ήμπορούσε να υπομαστή ότι πίσω από τή λαμψή

στολή του θαρραλέου αυτού ίπικού κρυβότανε μιά γυναίκα. Άν όμως ή Μαίρη Ρήντ ζούσε σαν άνδρας, αυτό δέν σημαίνει ότι ήταν και καρμιά έμφαφρόδιτη φύση, καρμιά «άνδρογυναίκα» που είχε χάσει τό φύλο της. Όχι, ή όραία αυτή τυχοδιώκτρια ήταν άληθινή, άληθινάτατη γυναίκα. Και τόσο τρυφερή καρδιά κρυβότανε μέσα στό στήθος της !

Όσο ήταν άκόμη στο σύνταγμα του περικού, ή Μαίρη είχε τό πρώτο της ειδύλλιο με ένα στρατιώτη. Τού είχε φανερωσει τό μυστικό της και έκείνος τής έδωσε άληθινά. Όταν όμως άργότερα έγινε ή μετάρχη τής στό ίπικού, ό όλλίτης έκείνος έπαυε να τής κάνει έντύπωση. Και πολύ γρήγορα τόν έξέχασε για να προτιμήση τήν παλληκαρία κορυστάσια έτός βαρβαλάρη. Τώρα όμως τά πράγματα ήταν σοβαρότερα, γιατί ό κάπας τής έπρότεινε να τήν παντρευθή. Τι να κάνει ή Μαίρη ; Τόν έλάτρευε κι' άναγκάστηκε να δεχθή τήν πρόταση του. Έβγαλε λοιπόν τήν όραία στολή του θαυραλού για να φορέση τά γυναικεία φορεμιά της. Μά δε χαρήκε πολύ τή συνηκία της ; Ζοή. Μιά μέρα τής έβρασαν τό πτώμα του αγαπημένου της, ό οποίος είχε σκοτωθεί σ' ένα δυστύχημα επάνω στό γυνάσια. Όλόκληρη τή νύχτα ή Μαίρη έμεινε σκυμμένη επάνω του. Άλλ' ούτε ένα δάκρυ δέν έλαμψε στά μάτια της, μ' όλο που απαράστων ή καρδιά της. Ή τραχεία ζωή που είχε περάσει είχε στερέψη τά δάκρυα μέσα της...

Όταν έθαψε τόν άνδρα της, ή Μαίρη Ρήντ έγινε και πάλι ή καλή «άνδρογυναίκα». Έζήτησε να έκδικηθή τή μοίρα που τής είχε φανεί τόσο σκληρή, άρχίζοντας ξανά, άλλα με μεγαλιτερη τωρα όρη τήν παηά περιπετειώδη ζωή της. Γρήγορα έπήγε και κατατάχθηκε σ' ένα σώμα Έλβετικής έθνοφουράς, όπου έλαμψε να άποκτήση τό βαθμό του άξιωματικού. Άλλ' ό καιρός περνούσε και τό δυνερό της αυτό έμεινε άπραγματοποίητο. Και τότε θυμήθηκε και πάλι τή θάλασσα !

Βρήκε λοιπόν ένα καράβι που έφευγε για τις Ίνδιες, παρουσιάστηκε στον πλοίαρχο, κι' έκείνος τή δέχτηκε πρόθυμα στην ύπηρεσία του. Τήν άλλη μέρα τό καράβι άνοιχτηκε στό πέλαγος. Έλειπα όμως ; από πέντε μέρες ένα πειρατικό πλοίο τους έκοψε τό δρόμο. Άρχισε μιά φρικιαστική μάχη μεταξύ τών πειρατών και τών άνδρών του πλοίου, μεταξύ τών όποιων βρισκόταν και ή Μαίρη. Πρώτη άπ' όλους έκείνη τό βαθμό του άξιωματικού. Έκυρύναν τό πλοίο και τότε άρχισαν να σφάζουν τό πλήρωμά του...

Όρθιος, με τή ράχη άκουμπωμένη στό μεγάλο κατόπι, ό άρχηγός τών πειρατών παρακολουθούσε τή σφαγή, με τό άπείσιο χαμόγελο τής αμβροσίας στά χείλη. Και τότε, μέσα σε κείνη τή φοβερή σκηνή, τά μάτια του έπεσαν στον παράδεισο έκείνου ναυτή με τά όμορφα μαλλιά και τό άμούστακο πρόσωπο : τής Μαίρη Ρήντ ! Μέσα στην ταραχή τής μάχης, τά φορεμιά της είχαν καταβυθισθεί και τώρα, πίσω από τή ναυτική της μπλούζα που είχε άνοίξει, έπρόβαλε τό πλούσιο στήθος της. Ο ναυτής ήταν γυναίκα !

Ο άρχηγός έπρόσταξε να τή φέρουν μπροστά του. Τής μίλησε, άλλα από τά λόγια που άκουσε να βγαίνουν από τό στόμα της κατάλαβε πως είχε να κάνει με μιά έντελός έξαιρετική γυναίκα. Και τότε μιά σέκη έφρασε άπ' τό μυαλό του :

— Έρχεσαι μαζί μας ; τής ειπε με τή βραχική του φωνή. Θα είσαι σύντροφός μας, ίση άνάμεσα σε ίσους !

Ή Μαίρη προτού άπαντήση, έκλεισε για μιά στιγμή τά μάτια της και μιά γρήγορη

Ή Μαίρη διάβασε τό ήμερολόγιο του και τόν συμπάθησε...

ήπτασία έπέρασε γαργά από μπρός της, σάν άστρατή. Έσκόφθηκε την πειρατική ζωή, τη γημάτη από κινδύνους, από μάχες και περσι- γεας. Και ένα μικρό χαμόγέλο έπλάτνυε τόν πρόσωπό της. Δέν θά μπορούσες πειά νά έπιθυμήση τίποτε καλύτερο ή πληρωμένη ψυχή της. Και άποκρίθηκε άπειρασιστικά :

— Έρχομαι !
Και έτσι, άρχισε τόν πειρατικό στάδιο της άφοβης αυτής τυχο- δικωκρίας.

Οι σύντροφοί της οι πειρατάι ήξευραν πως είχαν νά κάμουν μέ μιá γυναίκα. Άλλά μέ μιá γυναίκα, που ζούσε, που πολεμούσε και συμπεριφερότανε σέ όλα σάν άνδρας. Σάν άνδρας... μέχρους δτου και πάλι ή Μαιρή άγάπησε !

Δέν ήταν ούτε πειρατής, ούτε ό άρχηγός τών πειρατών αυτός που κατέκλυσε τήν καρδιά αυτής της πρωτότυπης γυναίκας. Ήταν ένας νέος, ένας ώραιότατος νέος, που οι πειρατάι εκρατούσαν αχ- μάλωτο έπάνω στο καρβύ τους. Ή Μαιρή διάβασε μιá μέρα τόν ημερολόγιό του και τόν συμπαθήσε. Του άνοιξε τότε τήν καρδιά της και τού άφοσιώθηκε. Άλλά πόσο δραματικός εστάθηκε αυτός ό έρωτάς της.

Μιά μέρα ό άγαπημένος της έφλοκίηκε μέ έναν από τους πειρατάς, που τόν είχε προσβάλει. Δέν εκρατήθηκε και τόν χτύπησε. Δέκα πειρατάι όρμησαν έπάνω του τήν ίδια στιγμή γιά νά τόν έσκόψουν. Άλλά τήν ίδια στιγμή παρουσιάσθηκε ό άρχηγός και τούς εκράτησε.

— Μήν τόν πειρώσετε, έφώναξε μέ τή βροντηγή του φωνή. Εί- νε ανάξιο γιά σάς, δέκα άνθρώποι νά πέσετε έπάνω σ' έναν. Άν έπρόσβαλε τόν σύντροφό μας, άς μονομαχήσουν οι δύο τους. Έμπρός, τραβήχθητε πίσω !

Οι πειρατάι άποτραβήχθηκαν συμμαζεμένοι. Ή μονομαχία ώρι- σθηκε γιά τήν άλλη μέρα τόν πρωί. Άλλά όλη τή νύχτα ή Μαιρή δέν μπόρεσε νά κλείση μάτι. Έτσι λοιπόν θά έτελειωσε κι' αυτή ή άγάπη της : Ό πειρατής ήτανε δοκιμασμένος πολεμιστής, δυνατός, γιγαντώσωμος άνθρωπος. Ό άγαπημένος της ήτανε ποιά νέος, πολυ άπειρος στά όπλα. Ίσως νά μην έξουσε πειά τήν άλλη μέρα τόν πρωί. Ίσως νά έβλεπε άκίνητο τόν σώμα του, μέ τή θανατερή χλω- μάδα χυμένη στο πρόσωπό του !...

— Άλλ' όχι, δέν έπρεπε νά γίνει αυτό, δέν έπρεπε μέ κανέναν τρόπο νά γίνει... Έσκηώθηκε και πήγε νά βρη τόν πειρατή. Τόν έξόστησε και τού έ- πει, περιήφανη, άποφασιστική :

— Καταλαβαίνεις γιατί ήρθα... Όρκίσου μου πως δέν θά σκοτώσης τόν άνθρώπο που άγαπάω ! Όρκίσου... γιατί άλλωθς δέν θά σ' άφήσω έγώ νά τόν σκοτώσης !

Ό πειρατής τήν εκύταξε χαμογελώντας. Άρχισε νά τήν κοροϊδεύη. Ή Μαιρή έγινε τρελή ή άπ' τόν κακό της και ώρμησε έπάνω του. Ό πειρατής εφρό- βησε άπό τή ζώνη τόν μαχαίρι του. Άλλά δέν έπρό- φησε νά τήν χτυπήση. Ή Μαιρή τράβηξε τόν πιστό- λι της, τόν πυροβόλησε και τού φύτεψε μιá σφαίρα στήν καρδιά ! Ό πειρατής εκλονίσθηκε και σωριάθηκε χάμου νε- ρός !...

— Τόν σκότωσα ! έφώναξε ή Μαιρή Ρήνη στους πειρατάς που έτρεξαν άίσως εκεί και είδαν τόν πιστόλι νά καπνίζει άκόμα στο χέρι της. Τόν σκότωσα γιά νά μην σκοτώση εκείνον που άγαπάω !...

— Άφήτε ησυχία αυτήν τήν γυναίκα ! έπρόστασε τότε ό άρχη- γός τών πειρατών. Και πετάξε αυτό τόν πτώμα στή θάλασσα !
— Υστερ' άπ' τόν πεισιδίο αυτό ή τυχοδιώκτρια έφυγε ελευθερά άπ' τόν πειρατικό πλοίο, μέ τόν άγαπημένο της.

Οι ιστορικοί εκείνης της εποχής αναφέρουν ότι μαζί μέ τους πειρατάς που έπήσαν χάρη από τόν βασιλέα της Άγγλίας Γεώργιο Β' στα 1717 ήταν και μιá γυναίκα, ή Μαιρή Ρήνη. Φαίνεται πως ή τυχοδιώκτρια αυτή δέν έζησε πολύν καιρό μέ τόν νέο που είχε αγα- πήσει και πως είχε ξαναρχισή πάλι τήν πειρατική της ζωή. Πώς όμως έγιναν όλα αυτά και πως έτελειωσε τή ζωή της, επείτα από τή βασιλική άμνηστία που πήρε ή παραξενή αυτή γυναίκα, αυτό μάς εινε άγνωστο γιατί τίποτε δέν αναφέρουν οι χρονογράφοι της εποχής. Είχανε χάρη τά ίχνη της...

ΒΑΛΛΕΜΑΡ ΚΕΛΑΡ

ΟΙ ΑΦΗΡΗΜΕΝΟΙ ΤΟΥ ΠΑΡΙΣΙΟΥ

Είνε αδύνατον νά φανταστή κανείς πόσα πράγματα βρίσκονται κάθε μέρα στο Παρίσι, στο δρόμο ή σ' άμάξια. Όλα αυτά τά άντικείμενα τά ξεχνούν διάφοροι και διάφορες — κυρίως διάφορες — άφηρημένες, έδω κ' εκεί. Τά συγ- κεντρώνει λοιπόν ή άστυνομία και τά φυλάει σε μιá με- γάλη άποθήκη. Τά άντικείμενα αυτά εινε μουσικά όρ- γανα, βιβλία, μαντήλια, σάλια, μαγειρικά σκεύη, τεχνικά άνθη, όμπρέλες, πέλλοι, μπασιτόνια, βεντάγιες, πορτο- φόλια, χρήματα, ρολόγια, βραχιόλια, σκουλαρίκια, δαχτυ- λίδια και άλλα κομμάτια. Μετά παρέλθουν δώδεκα μηνών, άν δέν ζητηθούν όλ' αυτά άπ' τούς κατόχους των, τά δίνουν σ' εκείνον που τά βρίσκει.

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Η ΜΗΤΕΡΑ ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ

(ΤΟΥ ΧΑΝΣ ΑΝΤΕΡΣΕΝ)

Έκει που ό δρόμος κάνει μιá καμπή
Στέκει όμορφα ένα μικρό σπίτιάκι
Στραβοί λίγο οι τοίχοι κ' ή σκεπή
Και τόσο δά ένα παραθυράκι.
Γέρνει άπ' τά χρόνια ή πόρτα ή χαμηλή
Χαρόημενο γαυγίζει τόν ακυλί,
Πουλάκια τραγουδούνε χαροπά,
Ό ήλιος ξευραχέει... και τά λοιπά !

Σόν κόκκινο τόν ήλιο τού βραδυού,
Στό παραθύρι ή μάνα καθισμένη
Λίγει τόν στήθος τού μικρού παιδιού
Κ' έχει άπ' τόν ήλιο ήν φλογαμένη
Τ' άγούρι δροσερό και παχουλό,
Σάν μήλο μαγουλάκι στογγυλό,
Χαιδεύειά ή μάμα τόν τού χτυπά
Τά πόδια τά μικρά... και τά λοιπά !

Ή γάτα καρμπουζιάσε τόν κορμί,
Μά έξάφνου μιá μίγχα τήν περάζει.
Τήν διάχνει μέ τόν πόδι της μ' όρμη.
Σάν σιλιάκις και πάλι καρμπουζιάζει.
Ή μάνα τόν παιδάκι της φιλά,
Που τά ματάκια τού ήτχα σφαλά
Και βλέπει στ' όνερό του χαροπά
Άγγέλους τ' ουρανού... και τά λοιπά !

ΤΗΝ ΗΜΕΡΑ ΠΟΥ ΘΑ ΓΙΝΗΣ...

(Του Δανού ποιητού Β. Ρέζε)

Τήν ήμέρα που θά γίνης άλλουνού γυναίκα έσύ,
Σάν μεγάλο πανηγύρι χαροπά θά τήν κορτάσω
Θά γεμίσει τόν ποτήρι ως άπάνω μέ κρασί
Και μ' ευχές θερμές γιά σένα ως τόν πάτο θά τ'
[άδειασω...]

Θά τόν πιώ τί ; τήν υγεία σου, στήν υγεία σου και
[θά πώ :
«Στό καινούριο σπίτι πάντα ετύχια και γαλήνη !
Θάν' ή μέρα αυτή γιά μένα πανηγύρι χαροπό,
Άν κ' ή όθική θυρή σου μικρά δάκρυα θά
χρύνη]

Βαρεία λύπη δέν νά νοιώσω άν σέ δώ μ' άλλον
[μαζί]
Τής ζωής ν' ακολουθήσης τόν ταξίδι ετυχευμένω,
Μά βαρύτερη, όταν έξέρω, ή άγάπη μου πός τη
Έρημη στον κόσμο τούτο και μονάχη, σάν έμένα !...

ΑΥΤΟ ΉΝΑΙ ΤΟ ΣΤΕΡΝΟ ΤΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ

(Του Άγγλου ποιητού Ωμας Μορ)

Αυτό ήναι τόν στερνό τόν τριαντάφυλλο
Τής εποχής, που μόνο άνθει άκόμα,
Και βλέπει όλόγυρά του, μόνο κι' άφυλλο.
Τ' αδελφία του, που κοιούνται στο χόμα !
Δέν άφησε άλλο τού Βορρά τόν σάρωμα
Τριαντάφυλλο σμα, που νά τού μιείξη
Και που μαζί μ' αυτό νά χύνη τ' άρομα
Ή και μαζί μ' αυτό ν' άναστενάξη.

Όχι, δέν θά σ' άφήσω μόνο κι' άφυλλο
Νά τυραννίσου πάνω στο κλαδί σου.
Κοιούνται τά συντριφά σου, τριαντάφυλλο,
Και σ' μαζί τους πήγαινε κοιμήσου.
Μέ πόνο ένα ένα τά φυλλάκια σου
Στό χόμα τά σκορπά, τά βελουδένιο.
Έκει, που μαδημένα τ' αδελφάκια σου
Κοιούνται χωρίς λύπη, χωρίς έννοια.

Και μένα όταν τά μάτια μου θά κλείσουνε,
Όταν άγάπη πειά δέν θά μου μένη,
Κι' άπ' τίς μορφές, που άνθουν γύρω μου, άρχι-
[σουνε]

Μιά μιá νά σβήνη έμπρός μου μαρμαμένη.
Σάν ή πιστές καρδιές που σ' άγαπήσανε
Και χτύπαγαν στο πλάτι της δικής σου,
Μέσα τόν κρηό χόμα έσάπισανε
Τι σέρνεες πειά στον κόσμο τή ζωή σου ;

Μεταφρ. Ν. Χατζιδάκη